

Coronatider

Han ringde på eftermiddagen, sonen, som är musiker och spelar i Hovkapellet på Kgl Operan. 'Du har väl hört att kvällens föreställning är inställd', sa han lite lågt med bekymrad röst. Han visste hur mycket vi sett fram emot att äntligen få uppleva vacker musik och enastående sångare. Det har ju varit rätt begränsat med kultur under denna coronatid.

Först trodde jag att han skojade, jag hade ju så sent som samma morgon kollat biljetterna och allt verkade vara i sin ordning. Bra platser, bara 50 personer i salongen. Snabbt in på datorn och mailkontot och aj, aj, där stod det mycket riktigt: Kvällens föreställning av Rigoletto är tyvärr inställd på grund av sjukdom.

Besvikelsen var stor, men vad göra. Absolut ingenting. Pratade med sonen igen, han försökte muntra upp oss med: "Vi kanske spelar Rigoletto i april". Nästa år alltså.

Att gå miste om en kulturafton kan synas som en bagatell och är det naturligtvis också. Betydligt värre är det för alla, som i dessa tider arbetar med kultur, när möjligheterna till normala aktiviteter är så begränsade. Blir det dessutom inställda föreställningar på grund av sjukdom blir situationen än mer svårhanterad.

Året 2020 började ju så bra, ett nytt decennium, nya möjligheter, allt såg ljust ut. Maken och jag for till Nerja i Spanien där vi tillbringat några vinterveckor de senaste åren. Men redan där gick det tokigt, andra veckan snavade jag på en hög trottoarkant och föll handlöst i backen. Det blev några resor till sjukhus i Malaga, där skadorna på arm och axel blev behandlade på ett utmärkt sätt. De återstående veckorna njöt vi av solen, men livet med armen i band blev naturligtvis begränsande.

I mitten av mars var vi hemma igen, men det tog inte många dagar förrän vi båda insjuknade i Covid-19, maken inte så illa tack och lov, han kunde kurera sig hemma, medan jag fick tillbringa en vecka med syrgas på Karolinska sjukhuset. Fick även där utmärkt vård. Nu har det gått över ett halvt år och Coronapandemin fortsätter att sprida olust och osäkerhet om framtiden.

Vi försöker ändå se ljust på livet. Vi är lyckligt lottade som bor nära naturen och kan njuta av skogspromenader, bär- och svamplockning. Att inte ha några särskilda aktiviteter på agendan ger oss dock en massa tid både att röra på oss och att läsa bra böcker. Men saknaden efter fredagarna med Seniornet är stor och jag gläder mig redan åt den dag vi åter får träffas och slå oss ner och lyssna på Bosses viktiga föreläsningar.

Må väl alla. Vi ses snart!

Loulou Eriksson